

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/53/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712215946
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7712215946.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a sudcov JUDr. Dany Ferkovej a JUDr. Miroslava Sogu, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 15.10. 2014 č.k. 6C/210/2012-48 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Michalovce (ďalej len "súd prvého stupňa") rozsudkom žalobu žalobcu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní zistil nasledovný skutkový stav:

Žalobca sa návrhom doručeným súdu 27.9.2012 domáhal proti žalovanému náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Návrh odôvodnil tým, že ako oprávnený navrhol vykonať pre svoju pohľadávku exekúciu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX dlžníkom H. E., nar. XX.X.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo Ex 6442/2012. Súdny exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom návrh bol spísaný vo forme zápisnice u súdneho exekútora. Dňa 5.10.2010 spísal a podal postupom podľa § 44 ods. 8 Ex.por. exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora. Legitímne očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a teda že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote 30 dní. Exekučný súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu návrhu, exekučný súd rozhodol o žiadosti oprávneného o zmenu exekútora po stanovenej lehote. Tvrdil, že nedisponuje príslušným exekučným titulom ani návrhom na vykonanie exekúcie, pretože tieto podklady sú u súdneho exekútora, u ktorého sa spisoval aj návrh na vykonanie exekúcie a dokazovanie odkázal na príslušný exekučný spis súdu. Uviedol, že postup exekučného súdu bol nesprávny, v rozpore so zákonom, pretože neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala súdu postupovať so zbytočnými prieťahmi tak, že k rozhodnutiu pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Poukázal na skutočnosť, že žalobca sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do porušenia jeho práv a spôsobenej škody, po doručení uznesenia exekučného súdu zo dňa 19.5.2011 o zmene súdneho

exekútora. Žalobca z dôvodu nesprávneho úradného postupu uplatnil náhradu majetkovej škody, a tak isto aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného článku 46 ods. 1 Ústavy SR, a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článku VI. ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom, a to na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému 70,00 Eur, na udržanie systému 40,00 Eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,00 Eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a poštovné a telekomunikačné výdaje s urgovaním a zisťovaním stavu konania 15,00 Eur, celkovo 175,00 Eur. Poukázal na to, že zmyslom právnej úpravy zmeny súdneho exekútora je zakotvenie možnosti zmeny v snahe o dôsledné uplatňovanie zásady hospodárnosti v exekučnom konaní, ako aj o zabezpečenie ochrany oprávneného prí nečinnosti súdneho exekútora. Žalobca pristúpil k podaniu návrhu na zmenu po strate dôvery k exekútorovi a to najmä pre jeho neefektívne a neúčinné postupy, ktoré nesmerovali k riadnej a včasnej ochrane záujmov žalobcu. Keďže po podaní návrhu na zmenu exekútora bol exekučný súd nečinný, musel obdobie nečinnosti prekryvať žalobca svojou aktivitou cieľovou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovaním exekútora a ďalších účastných orgánov. To predpokladalo aktívnu systémovú správu pohľadávky žalobcom. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že nastanú účinky predpokladané v ustanovení § 44 ods. 8 Ex. por. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu nasledovným rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom zanikne povinný, dôjde k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a k jeho insolvenčii. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa poskytne ochrana v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy. Navrhovateľ si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 387,24 Eur za 226 dní omeškania, keď bol exekučný súd bezdôvodne nečinný. Výpočet uskutočnil alikvotným pomerom 55,32 Eur na každý mesiac omeškania, pričom vychádzal z rozhodnutí ústavného súdu, kde im bolo právo kvôli prieťahom súdu priznané, a podľa ktorých rozhodnutí je náhrada za rok omeškania 663,88 Eur. Žalobca ďalej v návrhu uviedol, že nárok na náhradu škody v súlade s ustanovením § 15 zák. č. 514/2003 Z.z. uplatnil písomnou žiadosťou u žalovaného, žalovaný však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. Dokazovanie v tomto smere odkázal na spis Ministerstva spravodlivosti SR. Žalovaný s návrhom nesúhlasil a žiadal ho zamietnuť. Svoje stanovisko odôvodnil tým, že v žalobe sa vyskytuje viacero nedostatkov, a to napr. uvedený odlišný dátum narodenia povinných v žalobách ako dátum narodenia v petite, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje, ako dátum doručenia žiadostí o udelenie poverenia podaných na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci, dátum kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch, nepredložil žiaden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy a iné. Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Žalobca tvrdí, že nemá vedomosť o spisových značkách uvádzaných v exekučnom konaní, čo sa nezakladá na pravde, pretože tieto mu museli byť známe v rámci doručovania, napr. uznesenia o zmene súdneho exekútora. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupom je jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd odmietol sťažnosti žalobcu pre porušenie jeho ústavného práva nečinnosťou exekučného súdu. Žalovaná ďalej poukázala na to, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, pretože žalobca jednak namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora ale namieta aj nesprávny úradný postup v podobe prieťahov. Žalovaný ďalej uvádza aj rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Z takto formulovaných žalôb nie je jednoznačné na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu si nárok uplatňuje. Nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu, z dôvodu prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stavenej lehote.

Táto nejasnosť sa prejavuje najmä v žalobách, kde namietaným nesprávnym úradným postupom má byť skutočnosť, že Okresný súd o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v 15-dňovej lehote. Žalovaná ďalej poukázala na to, že dňa 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, a vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.9.2012 boli na súd doručené žaloby vo veci samej je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr. Poukázal na ustanovenie § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, zadŕžaním alebo iným pozbavením osobne slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, a nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 § 11. Ďalej poukázal na ustanovenie § 16 ods. 4 Zákona č. 514/2003 Z.z., a to ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo iba uspokojí jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, alebo príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojuje jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Z uvedeného dôvodu žalovaná považuje nárok žalobcu za predčasne uplatnený. Ďalej uviedla, že žalobca napriek opakovaným výzvam o doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadne informácie, nebol ochotný uviesť dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy, ani nedoplnil doklady preukazujúce ohrozenie práv zánikom povinného, resp. jeho insolventnosťou, stratou kontaktu s povinným a iné. Žalobca neposkytol absolútnu žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť tento nárok predbežne prerokovať. Žalovaný ďalej poukázal na podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z., pre ktoré je potrebné nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené tieto podmienky súčasne. K prieťahom týkajúcich sa nevydania poverenia alebo nerozhodnutie o návrhu o žiadosti o udelenia poverenia v 15-dňovej lehote žalovaná uviedla, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného od 1.6.2011 súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhoduje do 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia, avšak táto lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c) a d), pričom ide o exekučné tituly, ktorými sú vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Z uvedeného vyplýva, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15 dňovej lehote v exekučných konaniach začatých po 1.6.2011 nemá žiadnu oporu v zákone. K rozhodovaniu, ktorým súd zamietal žiadosti o udelenie poverenia žalovaný uviedol, že tento postup je možné chápať dvomi spôsobmi, jednak namietaným postupom môže byť samotný spôsob rozhodnutia, a to zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, ako i skutočnosť, že k vydaniu rozhodnutia malo dôjsť po zákonom stanovenej lehote. Uviedla, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia nemôže byť nesprávnym úradným postupom. Pojem nesprávny úradný postup nemá legálnu definíciu, avšak v súlade s rozhodovacou praxou súdov ho možno vymedziť ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. porušenie účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu alebo s ňou nesúvisí nenašiel svoj bezprostredný vo vydanom rozhodnutí. Nesprávnym úradným postupom nemôže byť samotný spôsob rozhodnutia, to je ako súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je preto vylúčená. Nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože toto právo patrí iba v prípade ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom súd, ktorý rozhoduje o náhradu škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Preto je nevyhnuté aby pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je nevyhnuté, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní v opravnom prostriedku. Táto podmienka nepochybne nie je v prípade zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. K nedodržaniu lehoty na rozhodnutie, ktorý sa zamietla žiadosť o udelenie poverenia po 15 dňovej lehote uviedol, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku určuje lehotu 15 dní na vydanie poverenia, a túto lehotu nemožno automaticky vzťahovať aj na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Odkázala v tejto časti na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. 1Us/16/0. Podľa § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., o znení účinnom od 1.1.2013 pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinností urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, spočívajúci v nečinnosti pri výkone verejnej moci, alebo zbytočných prieťahov v konaní

možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti, na prietahy žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti, na prietahy z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho zavinenia, ktoré má za následok prietahy v súdnych konaní právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, alebo žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní alebo vydané rozhodnutie ESLP, alebo Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalovaný ďalej namietal vyčíslenú náhradu škody v jednotlivých konaniach. Uviedol, že žalobca na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke, pričom si vyčíslił uplatnenú škodu na základe paušálnych nákladov spočívajúcich v administratívnych výdavkoch, funkčných výdavkoch, mzdových výdavkoch a výdavkoch spojených so stratou času zamestnanca, a to bez ohľadu na dĺžku trvania prietahov. Taktiež uviedol, že škoda zaťažila žalobcu výlučne v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalovaná poukázala, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi pri svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva aj informačný systém, ktorý poskytuje prehľad úverov, pričom takýto systém využíva nielen počas domnelých prietahov ale aj pred týmto obdobím ako aj po ňom, a to nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie ale aj takých, o ktorých žiadne exekučné konanie neprebíha. Tak isto udržiavanie systému žalobca musí vykonávať na každodennej báze najmä pri poskytovaní úverov v takom rozsahu ako ich poskytuje aby sa naplnil účel fungovania spoločnosti daného druhu.

Žalobca sa pojednávania konaného 15.10.2014 nezúčastnil a požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Zároveň navrhol dokazovanie, resp. jeho doplnenie, pretože zadal objednávku na vypracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslil výšku škody, za ktorú zodpovedá žalovaná.

Súd prvého stupňa návrh na odročenie pojednávania neakceptoval, pretože návrh nespĺňal náležitosti ustanovenia § 119 ods. 2 O.s.p. a dôvody v návrhu uvádzané nepovažoval za dôležité dôvody na odročenie pojednávania. Žalobca o tom, že pojednávajúca sudkyňa nie je vylúčená z pojednávania veci má, pretože o tom rozhodol nadriadený súd a toto rozhodnutie mu bolo doručené. Návrh na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom o výške spôsobenej škody súd prvého stupňa považoval vzhľadom na dôvody uvádzané nižšie za nadbytočné. Prvostupňový súd poukázal na to, že konanie sa začalo dňa 27.9.2012, preto mal žalobca dostatočný časový priestor a predloženie relevantného výpočtu tvrdenej škody, ako aj iných dôkazov v konaní.

Po vykonanom dokazovaní prvostupňový súd zistil tento skutkový stav.

Zo spisu 16Er/236/2003 bolo zistené, že dňa 9.7.2003 požiadal súdny exekútor Mgr. Vladimír Cipár o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného POHOTOVOSTĚ s.r.o. proti povinnému H. E., o vymoženie 16.200,00 Sk s príslušenstvom. Súd dňa 21.7.2003 poveril exekútora vykonaním exekúcie v zmysle návrhu oprávneného. Dňa 5.10.2010 doručil oprávnený súdu žiadosť o zmenu súdneho exekútora bez bližšieho zdôvodnenia a požiadal, aby súd vykonávaním exekúcie poveril JUDr. Rudolfa Krutého. Dňa 25.10.2010 súd vyzval súdneho exekútora Mgr. Cipára o vyčíslenie trov exekučného konania a o zaslanie exekučného spisu. Súdny exekútor vyúčtoval trovy a predložil spis 7.1.2011. Dňa 19.5.2011 súd poveril vykonaním exekúcie JUDr. Rudolfa Krutého.

Po vykonaní dokazovania prvostupňový súd vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 3 ods. 1,2, § 5 ods. 1,2, § 6 ods. 1, § 9, ods. 1,2, §15 ods. 1,2, § 17 ods.1,2, § 19 ods. 1,2,3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. Z exekučného spisu mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalobca ako oprávnený v exekučnom konaní dňa 5.10.2010 požiadal o zmenu exekútora a že o žiadosti bolo rozhodnuté 19.5.2011, teda nie v lehote 30 dní, ako to ukladá ustanovenie § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. K nevykonaniu úkonu v lehote došlo aj tým, že pôvodný súdny exekútor nepredložil súdu v stanovenej lehote exekučný spis a vyúčtovanie trov exekúcie (urobil tak až po takmer troch mesiacoch).

Súd prvého stupňa poukázal na konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR, že nie každé nevykonanie úkonu v zákonom stanovenej lehote znamená prieťah v konaní. Pre nárok žalobcu je však právne podstatné, že musí byť preukázané, že nevykonanie úkonu v lehote bolo v príčinnej súvislosti so vznikom tvrdenej škody. Exekútor pôvodne poverený vykonaním exekúcie musí vykonávať exekúciu až do doby, kým nebude vykonávaním exekúcie poverený navrhnutý exekútor, čiže v exekučnom konaní sa musí riadne pokračovať až do rozhodnutia súdu o zmene exekútora. Žalobca tvrdil, že dôvodom zmeny boli práve pomalé a neefektívne úkony pôvodného exekútora v konaní. Z exekučného spisu žiadne také skutočnosti nevyplývajú. Je pravda, že oprávnený nemusí uviesť dôvod na zmenu exekútora, čo žalobca v žiadosti ani neuviedol. V exekučnom spise sa však pred návrhom na zmenu nenachádzajú žiadne podania ani sťažnosti na neefektívny postup Mgr. Cipára v konaní, ani žalobca k žalobnému návrhu nepripojil žiadne urgencie ani sťažnosti adresované či už súdnemu exekútorovi alebo jeho nadriadeným orgánom. Exekučné konanie sa viedlo od roku 2003, oprávnený o zmenu exekútora požiadal až po siedmich rokoch. Prvostupňovému súdu preto nie je zrejmé, prečo práve čas, počas ktorého sa vykonávali úkony spojené s rozhodnutím o zmene exekútora, boli rozhodujúce pre vznik tvrdenej ujmy, keď žalobca sám skonštatoval roky neefektívneho vymáhania pohľadávky zo strany súdneho exekútora. Súd prvého stupňa preto nevidí príčinnú súvislosť s dĺžkou rozhodovania súdu o návrhu oprávneného na zmenu exekútora a tvrdenou škodou. Škoda, ktorú si žalobca v konaní uplatnil je všeobecná a bez konkrétneho vzťahu k exekučnej veci. Škodu majú tvoriť náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému 70,00 Eur, na udržanie systému 40,00 Eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,00 Eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a poštovné a telekomunikačné výdaje s urgovaním a zisťovaním stavu konania 15,00 Eur, celkovo 175,00 Eur. Ide teda o paušálne výdavky, ktoré nie sú odôvodnené v súvislosti so skutkovým priebehom konkrétneho exekučného konania. Súd prvého stupňa poukázal na časť návrhu, v ktorom žalobca tvrdí, že mal výdavky na urgencie a kontrolovanie exekučného konania, k návrhu žiadne dôkazy o tom nepredložil a takáto činnosť žalobcu nevyplýva ani z exekučného spisu. To isté sa týka aj ostatných uplatnených výdavkov. Súd sa stotožňuje s tvrdením žalovaného, že žalobca pri svojej obchodnej činnosti potrebuje a využíva aj informačný systém, ktorý poskytuje prehľad úverov, avšak takýto systém využíva nielen počas tvrdených prieťahov, ale využíva ho aj vo veciach, o ktorých žiadne exekučné konanie neprebíha. Udržiavanie systému žalobca musí vykonávať na každodennej báze najmä pri poskytovaní úverov v takom rozsahu ako ich poskytuje, aby sa naplnil účel fungovania spoločnosti daného druhu. Žalobca nepreukázal, že by v tomto smere vykonal niečo navyše, čo presahuje rámec jeho bežnej obchodnej činnosti a čo ho v súvislosti s tvrdenými prieťahmi pri vykonávaní exekúcie ekonomicky zaťažilo tak, že mu to spôsobilo materiálnu škodu.

Prvostupňový súd za nepreukázaný považoval aj nárok na nemajetkovú ujmu, pretože jednak jej priznanie je viazané na skutočnosť, či žalobcovi preukázateľne nečinnosťou štátneho orgánu škoda vznikla a jednak ujma musí byť preukázaná. Žalobca ani v tomto smere svoj nárok žiadnymi relevantnými skutočnosťami nepodporil. Vznik škody súd preukázaný nemal a nemajetkovú ujmu odôvodnil žalobca možnosťou zániku povinného, možnosťou straty kontaktu s povinným či s jeho možnou insolventnosťou. Žalobca žiadnym spôsobom neodôvodnil ani nepreukázal, z akých konkrétnych skutočností jeho obava pramení.

Nárok žalobcu na náhradu škody nebol uplatnený v súlade s podmienkami na uplatnenie tohto nároku podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a nebola preukázaná súvislosť nevykonania úkonu v zákonom stanovenej lehote s tvrdenou škodou, preto súd prvého stupňa návrh zamietol.

O náhrade trov konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého patrí náhrada úspešnej žalovanej. Keďže žalovaná trovy konania nevyčísliła v lehote 3 pracovných dní od vyhlásenia rozsudku a zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú, súd prvého stupňa vyslovil vo výroku rozsudku, že žalovanej náhradu trov konania nepriznáva, ako to vyplýva z § 151 ods. 1,2 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov, že v uvedenom rozsudku došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 od. 1 písm. f) O.s.p.); v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - rozhodoval vylúčený sudca (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. ,g) O.s.p.); v konaní došlo k vadám

uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (ust. § 205 ods. 1 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.); súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. O.i. namieta odvolateľ, že bolo porušené právo žalobcu na kontradiktórny proces a podotkol, že súd ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému. Ďalej zvýraznil, že nálezy Ústavného súdu SR uvádzajú jednoznačne, že súd musí dbať na presvedčivosť svojho rozhodnutia v odôvodnení, argumentačne vyhodnotí svoje rozhodnutie tak, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe premís dospel, boli pre širšiu právnickú verejnosť prijateľné, racionálne a presvedčivé. Súd nevysvetlil vo svojom rozhodnutí, prečo nedošlo k porušeniu práv žalobcu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. O návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť aj nesprávny úradný postup nenašiel objektívne udržateľne vysvetliteľný dôvod. Súd prvého stupňa vydal rozhodnutie vnútorne rozporné, síce zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujme žalobcovi, rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné, irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil, navyše podľa práva sú súdne rozhodnutia všeobecných súdov rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov. Ďalej namieta, že aj iný súd, t.j. Krajský súd v Trnave v rozhodnutí sp. zn. 11NcC/46/2012 v právne zhodnej veci vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda, preto je tiež rozhodnutie nezákonné (poukázal aj na Ústavný súd SR nález IV. ÚS/345/09). Konštatoval odvolateľ, že základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jeho ďalšieho prejednávania. O.i. pri nezávislosti sudcov musí byť vzaté do úvahy ustanovovanie jeho členov a dĺžka ich mandátu, teda či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a zložil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila, aj keď toto jej bolo doručené dňa 12.12.2014.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p., z hľadisk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 04.11. 2015 o 9.55 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 227/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 28.10.2015 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Žalobca podľa obsahu odvolania namieta odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že pokiaľ žalobca v odvolaní namieta postup súdu z hľadiska porušenia procesno-právnych predpisov, nie je jeho odvolanie dôvodné.

Námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia tiež nie je opodstatnená.

Rozsudok súdu prvého stupňa obsahuje stručné a výstižné prednesy účastníkov, dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočnosti, ktoré mal za preukázané, ako aj právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Súd prvého stupňa taktiež vysvetlil akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Napadnuté rozhodnutie preto netrpí takou vadou konania, ktorá by mala za následok zrušenie rozhodnutia prvostupňového súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd nezistil, že by postupom prvostupňového súdu či už v konaní alebo rozhodnutím sa účastníkovi konania - žalobcovi odňala možnosť konať pred súdom z dôvodov ním v odvolaní uvedených.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov účastníci konania ani nenavrhli, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Vecne správne, podrobné a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

Odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa tvrdení o splnení predpokladov pre vznik nároku na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy v zmysle zák. č.514/2003 Z.z., rovnako ako tvrdil aj v konaní pred súdom prvého stupňa, nie sú opodstatnené.

Odvolací súd v tej súvislosti poukazuje na podrobné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý svoje úvahy o nesplnení zákonných podmienok na náhradu škody v prejednávanej veci podrobne rozviedol s poukazom na skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a príslušné zákonné ustanovenia, podľa ktorých vec právne posudzoval.

Odvolacia námietka žalobcu, že súd prvého stupňa sa v konkrétnostiach dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, nemá svoj podklad vo vykonanom dokazovaní. Rovnako ani tvrdenie žalobcu, že nesprávny úradný postup v danom prípade bol jednoznačne preukázaný. Navyše odvolacie námietky žalobcu v tomto smere sú všeobecného charakteru, bez uvedenia konkrétnych pochybení, ktorých sa súd prvého stupňa mal dopustiť.

Pokiaľ ide o namietané procesné pochybenia súdu prvého stupňa, odvolací súd udáva nasledovné:

Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Namietané procesné pochybenie súdu prvého stupňa, a síce, že súd nedoručil písomné vyjadrenie žalovanej k žalobe žalobcovi, čím porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces a ust. § 114 ods. 2 O.s.p., nie je dôvodné. Rovnako nie je dôvodné ani namietané procesné pochybenie súdu prvého stupňa, že žalobca nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa.

Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že žalobca cestou svojho právneho zástupcu bol zo strany súdu prvého stupňa predvolaný na pojednávanie dňa 15.10.2014, ktoré prevzal dňa 05.09.2014 (doručenka na čl. 36 spisu). Súd prvého stupňa pojednával a rozhodol vo veci dňa 15.10.2014 v neprítomnosti žalobcu (rovnako aj žalovanej) v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.

Žalobca požiadal o odročenie pojednávania podaním zo dňa 13.10. 2014 z dôvodu podania návrhu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihlíadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Podľa názoru odvolacieho súdu správny bol postup súdu prvého stupňa, pokiaľ v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával a vo veci rozhodol, keďže dôvod pre odročenie pojednávania, ktorý uviedol žalobca v podaní zo dňa 13.10. 2014, nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania. Ani podanie ústavnej sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky nie je takým dôležitým dôvodom, ktorý by opodstatňoval odročenie pojednávania.

O dôležitý dôvod na odročenie pojednávania ide vo všeobecnosti vtedy, ak účastník tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t.j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť a súčasne sú vážne, dôležité a ospravedlniteľné z hľadiska objektívneho alebo aj subjektívneho (čím mohla byť prekážka predvídaná, prípadne odvrátená).

V prejednávaní veci žalobca požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu podania procesného návrhu na prerušenie konania. Takýto dôvod ale nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., keďže nejde o objektívne ospravedlniteľný dôvod, ktorý by neumožnil žalobcovi zúčastniť sa na pojednávaní.

Pokiaľ teda súd prvého stupňa v konaní pokračoval aj po obdržaní žiadosti žalobcu na odročenie pojednávania zo dňa 13.10. 2014 a vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., neodňal týmto svojim postupom žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ sa žalobca na pojednávanie dňa 15.10.2014 nedostavil, takýmto spôsobom sa sám vzdal možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a realizovať svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na tomto pojednávaní. Z toho vyplýva, že zásada kontradiktórnosti konania a ani práva žalobcu na súdnu ochranu v tomto smere porušené neboli.

Vyššie uvedené závery sa týkajú aj odvolacej námietky žalobcu, ktorý vytkol súdu prvého stupňa, že nebol oboznámený so súdom vykonanými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 15.10.2014 totiž vyplývalo, že dokazovanie listinami bolo vykonané súdom prvého stupňa v súlade s § 129 ods. 1 O.s.p.

Nenáležitá je odvolacia námietka žalobcu, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže v danom prípade pojednávanie nariadené bolo a žalobca svojou nedôvodnou neprítomnosťou na pojednávaní sám zapríčinil, že nemohol uplatniť svoje procesné práva.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O. s. p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je daný, pretože zákonná sudkyňa JUDr. Agáta Štefanovičová uznesením Krajského súdu v Košiciach 1NcC/28/2014-30 , právoplatným 14.8.2014 , nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 6C/210/2012 (v prejednávanej veci) , uznesenie bolo doručené zást. žalobcu 12.8.2014 (doručenka pri č.l. 35).

Odvolací súd na záver ešte poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR 7 ECdo/3/2013 z 21.10.2013, kde najvyšší súd riešiac dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v exekúcii poukázal na obsah práva na spravodlivý proces so zreteľom na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, lebo do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (porovnaj I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (ústavný súd v rozhodnutí I. ÚS 97/97). K odňatiu možnosti žalobcu pred súdom konať a k porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.

Ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, v riešenej veci preto správne súd prvého stupňa rozhodol, svoje rozhodnutie argumentačne odôvodnil a jeho rozsudok o zamietnutí žaloby je zákonný, správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa bola preukázaná v konaní a žalobca dostal odpoveď na svoje odvolacie námietky. Rozhodnutie súdu prvého stupňa nemožno považovať za svojvoľné, neodôvodnené, predčasné a prekvapivé a odvolací súd vzhľadom na zistený skutkový stav podľa § 213 O.s.p. bol viazaný týmto skutkovým stavom a s poukazom na § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a zákonný.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Trovy odvolacieho konania jej však nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnila, preto odvolací súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerov hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.